

Arrest

nr. 277 864 van 26 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EL MOUDEN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 augustus 2021 België (opnieuw) binnen en verzoekt op 22 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 26 april 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn. U werd geboren op 25 augustus 1989 in Adgeni. Uw familie zijn al jarenlang aanhangers van de Nationale Beweging. Uzelf was ook reeds lang actief voor de partij, door bijvoorbeeld als waarnemer te werken bij de verkiezingen, en in 2013 werd u ook officieel lid.

U maakte uw middelbare school af en verdiende een tijdje geld als professioneel voetballer. In 2012 begon u officieus te werken met uw vader in een houtbewerkingsfabriek. In datzelfde jaar huwde u met uw echtgenote, N.J., met wie u twee kinderen heeft (°2016 en 2018).

Nadat de Georgian Dream Party in 2013 aan de macht kwam begon u verschillende problemen te krijgen omwille van uw lidmaatschap bij de Nationale Beweging. U werd bijna dagelijks het slachtoffer van scheldpartijen en intimidatie. Verschillende keren raakte u betrokken bij gevechten, waarbij u eenmaal zelfs in het ziekenhuis belandde met een gebroken arm, en eenmaal verschillende littekens opliep in het gezicht. Ook uw werk werd sterk bemoeilijkt. Het houtbedrijf waarvoor u werkte kreeg geen hout meer geleverd van de overheid. Uiteindelijk voelde u dat het niet meer mogelijk was om een normaal leven te leiden, en besloot u om samen met uw vrouw het land te verlaten.

In september 2014 reisde u via Turkije naar België. Uw broer was hier op dat moment al aanwezig en bezig met een asielprocedure. U besloot nog geen asiel aan te vragen. Verschillende jaren woonde u illegaal in België. In 2016 kreeg u een auto-ongeval, en werd u gerepatrieerd naar Georgië. Daar veranderde u uw naam en vroeg een nieuw paspoort aan. Na ongeveer een maand in Tbilisi te zijn verbleven, keerde u terug naar België. In 2018 werd u betrapt op zwartwerk, en werd u wederom gerepatrieerd naar Georgië. Na een verblijf van twee weken in Tbilisi, keerde u terug naar België. Twee maanden later werd u opnieuw betrapt op zwartwerk en gerepatrieerd. Na twee of drie weken keerde u terug naar België. Op 22 september 2021 diende u dan toch een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielautoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, een lidkaart van de Nationale Beweging, een waarnemerskaart van bij de verkiezingen, en een voetbalbrevet van de Nationale Beweging.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U vreest bij terugkeer naar Georgië om vervolgd te worden omwille van uw lidmaatschap bij de Nationale Beweging. U kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u al sinds september 2014 in België verblijft (CGVS p.4), maar u pas op 22 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische asielautoriteiten. Met andere woorden, heeft u maar liefst zeven jaar gewacht om asiel aan te vragen. U verklaart dit door te zeggen dat uw broer bij uw aankomst in België al asiel had aangevraagd, en u zijn procedure wilde afwachten (CGVS p.13). Later -in 2016- had u dan na een repatriëring een inreisverbod gekregen, waardoor u geen asiel meer durfde aan te vragen (CGVS p.13). Bovenstaande uitleg kan uiteraard niet volstaan. Van een persoon die zijn land van herkomst verlaat omwille van een ernstige vrees voor vervolging mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij, zodra hij in veiligheid is, een verzoek tot internationale bescherming indient. De laattijdigheid van uw verzoek doet dan ook een eerste ernstige afbreuk aan uw bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben in uw land van herkomst.

Verder dient benadrukt te worden dat u sinds uw vlucht in 2014 in totaal al minstens drie keer terugkeerde naar Georgië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelt u te zijn gerepatrieerd in 2016, waarna u na één maand in Georgië zou zijn teruggekeerd naar België. In 2018 zou u dan wederom gerepatrieerd zijn door de Belgische autoriteiten, waarna u na twee weken in Georgië zou zijn teruggekeerd naar België. Tot slot vertelt u in 2021 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Georgië, en na vier of vijf maanden te zijn teruggekeerd naar België (zie administratief dossier: Verklaring randnr.32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u eveneens over uw repatriëringen in 20016 en 2018, maar u voegt er nog een derde repatriëring aan toe, eveneens in 2018, en beweert nooit in 2021 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Georgië. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ over uw vrijwillige terugkeer in 2021, zegt u nooit vrijwillig te zijn teruggekeerd, en vertelt u dat u toen wel van plan was om vrijwillig terug te keren, maar dat u het uiteindelijk nooit gedaan heeft (CGVS p.9; p.13). Deze uitleg valt geenszins te rijmen met uw verklaringen bij de DVZ. Daar vertelde u over uw terugkeer in 2021 immers letterlijk het volgende: "Ik beslist eerst om terug te keren naar Georgië en dan opnieuw te vertrekken. Ik dacht dat het beter was zo." (zie administratief dossier: Verklaring randnr.32) Ook bij uw CGVS-vragenlijst bevestigde u tegenover de DVZ dat u in 2021 voor vier of vijf maanden terugkeerde, en zegt u geen problemen gekend te hebben in die periode in Georgië (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst randnr.5). Bovenstaande tegenstrijdigheden over uw al dan niet vrijwillige terugkeren en het aantal keer dat u terugkeerde naar Georgië, doet de wenkbrauwen fronsen. Het feit dat u terugkeerde naar Georgië is onverzoenbaar met uw bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben in uw land van herkomst.

Bovendien kan ook aangestipt worden dat u in de periodes waarin u tijdens de afgelopen jaren in Georgië verbleef, geen problemen verklaart te hebben gekend. U zegt dat dit komt doordat u in Tbilisi verbleef, en alleen voor korte tijd terug ging naar uw dorp Adigeni (CGVS p.13). Het feit dat u bij uw terugkeer in Georgië steeds weken-/ maandenlang in het land kon verblijven zonder problemen te kennen, is echter opnieuw in strijd met uw bewering een ernstige vrees voor vervolging te kennen in het hele land.

Omwille van bovenstaande redenen kan er dan ook geen enkele geloofwaardigheid worden gehecht aan uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Volledigheidshalve kan ook gewezen worden dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, en die aan de basis zouden liggen van uw vrees, geenszins vaststaan. U haalt aan dat u een gewoon lid was van de Nationale Beweging, zonder organisatorische functie, en uw familie al jarenlang aanhangers waren (CGVS p.6). Louter omwille van uw lage politieke profiel zou u tweemaal in elkaar geslagen zijn geweest, waarbij men één keer zelfs uw arm brak, en werd u ook gediscrimineerd op vlak van werkgelegenheid (CGVS p.11-12). Echter gaat het hier telkens om louter blote beweringen, die u op geen enkele manier staft. U legt immers geen enkel bewijsstuk neer met betrekking tot deze feiten, en dit niettegenstaande het feit dat u ondertussen al meer dan zeven jaar geleden uw land verliet, en dus al enorm veel tijd heeft gehad om uw asielmotieven te onderleggen. Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw internationale reispaspoort, uw rijbewijs, en uw identiteitskaart, bevestigen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw lidkaart van de Nationale Beweging, een waarnemerskaart van de verkiezingen, en een voetbal brevet van de Nationale Beweging, vormen een begin van bewijs van uw politieke profiel, hetgeen an sich echter evenmin betwijfeld wordt, maar hetgeen geen enkel bewijs levert van uw bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben louter omwille van dit lage politieke profiel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In verband met de materiële motiveringsplicht werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op afdoende motieven die haar kunnen dragen. Hij merkt op, waar de verwerende partij meent dat meerdere terugkeren naar Georgië onverzoenbaar zijn met de bewering er een ernstige vrees voor vervolging te hebben, dat hij niet vrijwillig naar zijn land van herkomst is teruggekeerd. Immers, zoals hij al aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), ingeval van een vrijwillige terugkeer zou dit in zijn reisdocumenten of bij de grenscontrole zijn vastgesteld. Dit werd geenszins vastgesteld door het commissariaat-generaal, noch vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker voegt daaraan toe dat hij in 2016 en 2018 gedwongen werd gerepatrieerd, zodat van een vrijwillige terugkeer dan ook geen sprake kan zijn. Het loutere feit dat verzoeker na verschillende gedwongen repatriaties alsnog blijft terugkeren naar België, kan luidens het verzoekschrift alleen maar leiden tot de conclusie dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst. Zo heeft verzoeker te kennen gegeven dat, ondanks zijn discriminatie, er wel degelijk voor hem een mogelijkheid was om in het zwart te werken en dus financieel rond te komen. Volgens hem zou geen enkel individu, na verschillende malen te zijn gerepatrieerd en met de mogelijkheid om alsnog te kunnen rondkomen in zijn herkomstland, het toch nog blijven wagen om terug te keren, behalve als er een vrees is voor vervolging.

Vervolgens gaat verzoeker in op de overweging uit de bestreden beslissing dat het gegeven dat hij bij zijn terugkeer in Georgië er probleemloos kon verblijven gedurende weken en maanden strijdig is met de bewering in Georgië een ernstige vrees voor vervolging te kennen. Volgens verzoeker heeft hij hiervoor een zeer duidelijke uitleg gegeven. Zo gaf hij te kennen dat hij anoniem in de hoofdstad Tbilisi is verbleven tijdens zijn gedwongen verblijf in Georgië, waar hij ongekend is en van de sociale radar. De enige keer dat hij terugkeerde naar Adigeni, zijn herkomstland in een kleine regio waar de sociale controle veel groter is en iedereen elkaar, en ook elkaars politieke standpunt kent, was slechts voor één dag, die hij in het huis van zijn ouders doorbracht. Behalve zijn ouders was niemand op de hoogte van het feit dat hij in Adigeni aanwezig was. Dat verklaart volgens verzoeker op afdoende wijze hoe het komt dat hij niet vervolgd was; er was dan ook niemand op de hoogte van zijn terugkomst. Verder werpt verzoeker op dat niet kan worden aangenomen dat hij alsnog veilig zijn leven in Tbilisi kan verderzetten. Zijn verblijf in de hoofdstad overstijgt nog geen twee maanden en tijdens deze korte tijdspanne is het perfect aannemelijk dat iemand van de radar kan blijven in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat hij gedurende die korte periode dan ook niet heeft deelgenomen aan het sociale en economische leven in de maatschappij. Bij een definitieve terugkeer zal hij echter gedwongen worden om terug deel te nemen aan het sociaal en economisch leven in de maatschappij, met als gevolg wederom een blootstelling aan vervolging.

Wat de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, werpt verzoeker vooreerst op dat het door hem aangereikte pertinente element, dat hij in 2016 zijn naam heeft moeten veranderen en dat zeer duidelijk aangeeft dat hij een gegronde angst heeft om met zijn geboortenaam door het leven te gaan in Georgië, niet in overweging werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder reikt hij aan dat geen gewag werd gemaakt van het pertinent feit dat zijn schoonmoeder werkt voor de Georgische overheid, als lid van *Georgian Dream*, wat een ernstige wrijving heeft doen ontstaan tussen hem en zijn vrouw, noch werd beargumenteerd waarom dit geen dienstig element is. Verzoeker aanschouwt dit net als een zeer pertinent element, daar het gaat om een naast familielid die werkt voor de vervolgende overheid, waardoor hij dus gemakkelijk gelokaliseerd en overgeleverd kan worden. Tevens merkt hij op dat zijn schoonmoeder druk op hem zet om van politiek kamp te veranderen. Volgens verzoeker is het meer dan waarschijnlijk dat zijn schoonmoeder zelf onder druk zal worden gezet en zal zij mogelijks haar dochter opofferen en toestaan dat haar dochter mee aan vervolging wordt blootgesteld, ofwel offert zij zichzelf op voor het welzijn van haar dochter en levert ze verzoeker over, wat wellicht het geval zal zijn. In elk geval, zo stelt verzoeker, kan dan ook niet worden uitgesloten dat hierdoor het huwelijk van verzoeker definitief gestrand zal worden en hem dus een normaal gezinsleven zal worden ontzegd.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat hij slechts één persoonlijk onderhoud heeft gehad, tijdens hetwelk hij gedetailleerde, coherente en duidelijke verklaringen heeft afgelegd die zijn asielaanvraag staven en waarbij hij in detail is gegaan over de vervolgingsfeiten. Zo wist hij gedetailleerd te zeggen waar en wanneer hij

geslagen werd en hoe hij in het ziekenhuis belandde. Deze verklaringen kunnen, zo stelt verzoeker, geleet op de gedetailleerde en correcte beschrijving, niet anders dan geloofwaardig worden beschouwd. Nochtans werd bij het nemen van de bestreden beslissing louter en alleen gewag gemaakt van het feit dat het loutere beweringen zijn. De verwerende partij schraagt zich volgens verzoeker bij de beoordeling van de geloofwaardigheid louter achter het feit dat verzoeker naar Georgië is teruggekeerd, wat geen dienstig argument is, en naar het gegeven dat Georgië als een veilig land wordt beschouwd, zonder de pertinente verklaringen over zijn vervolgingsfeiten en zijn gehele asielrelaas verder en grondig af te toetsen.

Waar de verwerende partij stelt dat de vervolgingsfeiten (vechtpartijen, ziekenhuisopname, ...) slechts loutere beweringen zijn die niet gestaafd worden, werpt verzoeker op dat hij nochtans twee maal heeft verklaard dat de bewijzen hiervoor werden neergelegd in het asiële dossier van zijn broer. De verwerende partij had dus kennis van de bewijzen en had ze ten tijde van het persoonlijk onderhoud dus reeds onder zich, waardoor ze gemakkelijk geraadpleegd hadden kunnen worden, hetgeen niet is gebeurd.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij, door zijn pertinente verklaringen en documenten niet in aanmerking te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing, onzorgvuldig heeft gehandeld.

Tot slot werpt verzoeker nog de schending van het redelijkheidsbeginsel op. Hij betoogt dat de verwerende partij zijn verzoek onterecht met een versnelde procedure heeft behandeld. Door zich vast te pinnen op de gedwongen terugkeer en het feit dat Georgië bij koninklijk besluit als veilig land is vastgesteld, en de verklaringen over de vluchtmotieven en de vervolgingsfeiten zo goed als buiten beschouwing te laten of niet te laten doorwegen, heeft de verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld. Zo heeft hij tijdens het persoonlijk onderhoud zeer duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen afgelegd over de vluchtmotieven en de vervolgingsfeiten. De redelijkheidstoets wordt niet doorstaan door de migratieroute sterker te laten doorwegen dan de eigenlijke vluchtmotieven en de verklaringen over de vervolgingsfeiten. Deze onredelijkheid wordt volgens verzoeker nog versterkt doordat beslist werd geen tweede persoonlijk onderhoud te organiseren. Gezien het tijdens het eerste persoonlijk onderhoud al duidelijk was dat hij coherente en eenduidige verklaringen kon afleggen over de vluchtmotieven en de vervolgingsfeiten, maar zijn geloofwaardigheid in het gedrang zou zijn gekomen door zijn repatriaties, had de verwerende partij er luidens het verzoekschrift kunnen voor opteren om alsnog een tweede onderhoud te organiseren. Dit zou verzoeker de kans hebben gegeven zijn vluchtmotieven en de wijze van vervolgingsfeiten te bevestigen. Verzoeker besluit dat hij op onredelijke wijze en zonder enig belang de kans ontnomen werd om zijn geloofwaardigheid te bevestigen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 april 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Volgens zijn verklaringen vreest verzoeker bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden omwille van zijn lidmaatschap van de politieke partij Nationale Beweging.

De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat verzoeker hier niet kan van overtuigen en dat er geen enkele geloofwaardigheid gehecht kan worden aan zijn geopperde vrees. Zo heeft verzoeker (i) zeven jaar gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen en geeft hij voor dit lange tälmen geen aannemelijke uitleg. Verder (ii) wordt benadrukt dat verzoeker sinds zijn vlucht uit Georgië in 2014 al minstens drie keer is teruggekeerd, wat onverzoenbaar is met de bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst. Ook doen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het al dan niet vrijwillig terugkeren en het aantal keer dat hij terugkeerde naar Georgië de wenkbrauwen fronsen. Bovendien (iii) verklaarde verzoeker in de periodes waarin hij in Georgië verbleef, geen problemen te hebben gekend, wat opnieuw in strijd is met zijn

bewering een ernstige vrees voor vervolging te kennen in het hele land. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat (iv) de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, en die aan de basis zouden liggen van zijn vrees, geenszins vaststaan. Het gaat om louter blote beweringen, die op geen enkele manier gestaafd worden, niettegenstaande het feit dat verzoeker enorm veel tijd heeft gehad om zijn asielmotieven te onderleggen nu hij ondertussen al meer dan zeven jaar geleden zijn land van herkomst verliet. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen (v), omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker er niet in slaagt voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in de hoger weergegeven argumentatie hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van en het volharden in het vluchtrelaas en van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote beweringen en vergoelijkningen en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de commissaris-generaal die duidelijk steun vinden in het administratief dossier, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.3.6. Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens hetgeen terecht gesteld wordt in het niet-betwiste feitenrelaas na aankomst in België in september 2014 niet onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker wachtte maar liefst zeven jaar alvorens dit op 22 september 2021 te doen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en maar liefst zeven jaar wachtte alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. De verschoningen die hij voor het extreem lange talmen aanreikte, volstaat geenszins en dit omwille van de redenen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing: *“U verklaart dit door te zeggen dat uw broer bij uw aankomst in België al asiel had aangevraagd, en u zijn procedure wilde afwachten (CGVS p.13). Later -in 2016- had u dan na een repatriëring een inreisverbod gekregen, waardoor u geen asiel meer durfde aan te vragen (CGVS p.13). Bovenstaande uitleg kan uiteraard niet volstaan”*. Verzoeker ontkent de laattijdigheid van zijn verzoek geenszins in het verzoekschrift en komt niet met een aannemelijke uitleg hiervoor op de proppen.

2.3.7. De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder op ernstige wijze ondergraven doordat hij meerdere keren terugkeerde naar zijn land van herkomst en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoeveel keer hij dan wel terugkeerde en of dit al dan niet vrijwillig was. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds zijn vlucht in 2014 al minstens drie keer terugkeerde naar Georgië. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal verklaarde hij in 2016 en 2018 na repatriëring te zijn teruggekeerd en dat hij toen respectievelijk één maand en twee weken in Tbilisi verbleef (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 oktober 2022, nr. 32 en notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Bij het commissariaat-generaal sprak verzoeker overigens zelfs van een derde repatriëring, tevens in 2018, terwijl hij dit niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Merkwaardiger evenwel is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf in 2021 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Georgië, omdat hij dacht dat het *“zo beter zou zijn”* en waar hij toen vier à vijf maanden in Tbilisi verbleef om dan in juli 2021 via Polen terug te keren (verklaring, nr. 32 en vragenlijst vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal beweerde nooit vrijwillig te zijn teruggekeerd in 2021. Toen hij hier twee maal mee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, volhardt hij niet te zijn teruggekeerd in 2021 en werpt hij op dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij van plan was om dat te doen maar dat hij het niet heeft gedaan (notities, p. 9 en 13). Deze uitleg strookt geenszins met zijn ondubbelzinnige en niet voor interpretatie vatbare verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad bemerkt verder dat uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in het Georgisch, waarna hij het voor akkoord ondertekende. Zij het overigens nog bemerkt dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij toen aangaf dat alles er correct werd genoteerd. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aangeeft dat ingeval van een vrijwillige terugkeer dit in zijn reisdocumenten of bij de grenscontrole zou zijn vastgesteld en dat dit geenszins door de verwerende partij werd vastgesteld, noch vermeld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoeker met dit betoog geenszins afbreuk doet aan de pertinente en in het administratief dossier steun vindende tegenstrijdigheid en dat hij hiermee deze tegenstrijdigheid niet opheft. De Raad

stipt nog aan dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Verder, dat hij in 2016 en 2018 (gedwongen) werd gerepatrieerd, doet geen afbreuk aan verzoekers verklaringen, zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten overstaan van het commissariaat-generaal, dat hij toen één maand en de tweede keer twee weken zonder problemen in Georgië kon verblijven. Waar verzoeker oppert dat het gegeven dat hij, na verschillende malen te zijn gerepatrieerd en over de mogelijkheid beschikkend om in het zwart te werken en rond te komen in het land van herkomst, blijft terugkeren naar België alleen maar kan leiden tot de conclusie dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, brengt de Raad in herinnering dat verzoeker het na deze terugkeren nog steeds niet nodig achtte bescherming te zoeken door een verzoek in te dienen in het land waar hij reeds sinds september 2014 verbleef, zodat de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees op ernstige wijze wordt ondermijnd. De Raad concludeert dat het persoonlijk gedrag van verzoeker, door al dan niet vrijwillig meerdere keren terug te keren naar en te verblijven in zijn land van herkomst, op fundamentele wijze de ernst van de voorgehouden vrees ondergraaft. Zeker daar hij uitdrukkelijk aangaf in de periodes waarin hij de afgelopen jaren in Georgië verbleef geen problemen te hebben gekend (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5 en notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat hij toen in Tbilisi verbleef, waar hij onder de radar bleef en niet deelnam aan het economische en sociale leven en dat hij slechts voor één dag terugkeerde naar zijn dorp Adigeni, waar behalve zijn ouders in wiens huis hij die dag doorbracht niemand van zijn aanwezigheid op de hoogte was en hij toen niet vervolgd werd, doet geen afbreuk aan zijn verklaringen dat hij in zijn periode van verblijf in Tbilisi geen problemen heeft gekend. Verzoeker brengt voorts geen overtuigende argumenten aan waarom hij bij een eventuele terugkeer zich niet opnieuw zonder problemen in Tbilisi zou kunnen vestigen.

2.3.8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker er tot op heden niet in slaagt zijn asielmotieven en vervolgingsfeiten op enigerlei wijze te staven. Op zich wordt het politiek lidmaatschap van verzoeker voor de Nationale Beweging, waarvan minstens begin van bewijzen worden voorgelegd (administratief dossier, map documenten, stukken 3-5), niet betwist maar de beweerdde vervolgingsfeiten ten gevolge van het lidmaatschap zijn niet meer dan louter blote beweringen. Zo beweert verzoeker wel dat hij, als gewoon lid van de Nationale Beweging, zonder organisatorische functie, louter omwille van zijn politiek profiel tweemaal in elkaar geslagen zou zijn geweest, waarbij men één keer zijn arm brak, alsook dat hij daarom gediscrimineerd werd op het vlak van werkgelegenheid (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13), maar brengt hij tot op heden nog geen enkel begin van bewijs hieromtrent bij. Waar verzoeker aangeeft dat hij verklaarde dat bewijzen, foto's en een doktersattest, gevonden kunnen worden in het dossier van zijn broer (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11) en dat de verwerende partij er dus kennis van had en makkelijk had kunnen raadplegen, stipt de Raad aan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel en in de eerste plaats op de verzoeker zelf rust en dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker had via zijn broer de betreffende stukken overigens kunnen opvragen. Bovendien heeft verzoeker, die reeds sinds 2014 Georgië verliet, meer dan afdoende tijd gehad om zijn asielmotieven en de beweerdde vervolgingsfeiten te onderleggen. De advocaat, aanwezig bij het persoonlijk onderhoud, werpt op het einde ervan wel op dat verzoeker nog bewijzen over zijn bewering geslagen te zijn geweest en in het ziekenhuis te zijn opgenomen zal voorleggen, maar dit voornemen blijkt dode letter.

2.3.9. Waar verzoeker opwerpt tijdens zijn persoonlijk onderhoud gedetailleerde, coherente en duidelijke verklaringen te hebben afgelegd en dat hij in detail is getreden over de vervolgingsfeiten, door gedetailleerd te zeggen waar en wanneer hij geslagen werd en hoe hij in het ziekenhuis belandde, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande en die 'details' zijn niet voldoende om de vervolgingsfeiten afdoende als bewezen te beschouwen.

2.3.10. De Raad wijst er verder op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker omwille van zijn laag politiek profiel zou hebben gekend.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te

bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om de beweemde vervolgingsfeiten te staven.

2.3.11. Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweemde vervolgingsfeiten en de geopperde vrees. Zo maakt de manifest en aperte laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, de meerdere terugkeren naar het land van herkomst waarbij hij geen problemen kende en het geenszins vaststaan van de vervolgingsfeiten dat aan verzoeker internationale bescherming wordt geweigerd.

2.3.12. Waar verzoeker opwerpt dat met meerdere pertinente elementen geen rekening werd gehouden, wenst de Raad vooreerst in herinnering te brengen dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Meer specifiek, wat het volgens verzoeker pertinent element van zijn naamsverandering in 2016 betreft dat duidelijk moet aangeven dat hij een gegronde angst heeft om met zijn geboortenaam door het leven te gaan in Georgië, merkt de Raad op dat verzoeker zelf uitdrukkelijk aangaf dat hij zijn naam, na repatriëring naar Georgië met een inreisverbod in 2016, liet veranderen in de naam van zijn vrouw, hoofdzakelijk omdat hij op die manier het snelst kon terugkeren naar zijn vrouw in België, die toen hoogzwanger was (notities persoonlijk onderhoud, p. 3 - 4). Verder wijst verzoeker op het voor hem wel zeer pertinent element uit zijn relaas dat zijn schoonmoeder, als lid van de politieke partij *Georgian Dream*, voor de overheid werkt, waardoor hij makkelijk gelokaliseerd en overgeleverd kan worden, dat zij hem onder druk zet om van politiek kamp te veranderen en dat dit ernstige wrijving heeft doen ontstaan tussen hem en zijn vrouw. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn schoonmoeder werkt bij de welzijnsinstelling van Adigeni en dat hij geen goede verstandhouding heeft met zijn vrouw omdat zij van mening is dat hun kinderen door verzoeker problemen zullen krijgen en dat zij op verschillende adressen wonen. De Raad ziet niet in hoe verzoekers schoonmoeder, waarvan niet wordt aangetoond dat zij een noemenswaardige hoge functie bekleedt, onder druk zou worden gezet om verzoeker over te leveren en de problemen met zijn vrouw bestaan reeds, los van het toedoen van zijn schoonmoeder. Alleszins ziet de Raad niet in dat dit een danig pertinent element is dat in de bestreden beslissing had dienen te moeten weerhouden, laat staan dat wordt aangetoond dat dit de strekking van de bestreden beslissing zou kunnen hebben beïnvloed. Waar verzoeker oppert dat niet kan worden uitgesloten dat hierdoor zijn huwelijk definitief zal stranden en hem een normaal gezinsleven wordt ontzegd, merkt de Raad op dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten, vermeld in voornoemd artikel, daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt overigens enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en strekt er zich op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken.

2.3.13. De door verzoeker wel neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw internationale reispaspoort, uw rijbewijs, en uw identiteitskaart, bevestigen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw lidkaart van de Nationale Beweging, een waarnemerskaart van de verkiezingen, en een voetbal brevet van de Nationale Beweging, vormen een begin van bewijs van uw politieke profiel, hetgeen an sich echter evenmin betwijfeld wordt, maar hetgeen geen enkel bewijs levert van uw bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben louter omwille van dit lage politieke profiel."

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe

en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, pertinente verklaringen over zijn vervolgingsfeiten en zijn gehele asielrelaas niet grondig heeft onderzocht, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Dient in dit kader nog te worden opgemerkt dat, waar verzoeker poneert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voor de beoordeling van de geloofwaardigheid zich louter zou schragen achter het feit dat verzoeker naar Georgië terugkeerde en dat Georgië een veilig land van herkomst is en dit zonder de pertinente verklaringen over zijn vervolgingsfeiten en het gehele asielrelaas verder en grondig af te toetsen, dit een loutere en aperte miskenning betreft van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken, zoals opgenomen in het administratief dossier. Uit deze inhoud blijkt namelijk duidelijk dat verzoekers situatie en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming weldegelijk *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij bijzondere procedurele noden had, werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en kon er de vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Hij kreeg de kans om doorheen de loop van zijn procedure tot internationale bescherming documenten bij te brengen. Bovendien kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.3.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker tot slot opwerpt dat hij geen tweede persoonlijk onderhoud kreeg en dat dit hem de kans zou hebben gegeven zijn vluchtmotieven en de wijze van vervolging te bevestigen, wijst de Raad erop dat artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Te dezen blijkt dat verzoeker werd opgeroepen en gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud. Aldus is aan de vereiste van voormeld wetsartikel voldaan. Het commissariaat-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien het dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van het al dan niet bestaan van een nood aan internationale bescherming. Bijkomend kan in dit kader bovendien worden opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker het commissariaat-generaal zou hebben verzocht om ten tweede male te worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker met de gedane vaststellingen niet werd geconfronteerd, doet overigens geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige bijkomende uitleg en inlichtingen te verschaffen inzake de gedane vaststellingen, heeft hij de kans om dit verzoekschrift in te dienen ook benut en is hij er daarbij, zoals blijkt uit het voorgaande, niet in geslaagd om de gedane vaststellingen op een dienstige wijze aan te vechten of te ontkrachten.

2.3.16. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.17. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.20. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS